

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Víra - s tím slovem se setkáváme téměř každý den. Pro každého to může znamenat něco jiného, každý si pod tím může představit něco jiného. Někdo křesťany, někdo nedělá bohoslužbu, faráře

při kázání, Ježíše na kříži, možností je mnoho. Co si pod tím vybavím já? Co pro mě znamená víra?

Víra je pro mě majákem a já jsem loď na moři. Skrze Boha vnímám každodenní krásu dne a všechna požehnání, které od Něho dostávám. S vírou jsem se setkala v okamžiku, kdy jsem poprvé otevřela oči, protože mluvila skrze mé milované rodiče. Vyrůstala jsem s ní, i když jsem mnoho věcí nechápala: proč musím chodit na bohoslužby, proč poslouchat kázání, která mi nedávala smysl, víra byla se mnou. Brala jsem to jako každotýdenní návštěvu, jako úkol, který se musí plnit. Rodiče to po mě chtějí, tak tedy musím. Postupem času jsem si začínala uvědomovat, že to není jen o tom, kolikrát chodíme do kostela, kolik jsme toho přečetli v Bibli a o Bibli, jestli jsme se pomodlili před jídlem, ale o tom, co pro nás skutečně víra znamená. Naši blízcí nám nebudou věčně opakovat, že máme jít do kostela, pak je jen na nás, zdali budeme svou víru rozvíjet, nebo ne. Já měla to štěstí že jsem se narodila do věřící rodiny a protože jsem s ní svázána celý život, tvoří mé vzpomínky, zážitky, je jeho součástí. Díky víře znám většinu svých přátel, a je nepostradatelnou sou-

částí mě samotné. Kolikrát vidím, že lidé mají mnohem komplikovanější život nežli já, a tak, když si občas říkám, kolik toho na mně je, nikdy to není tak vážné. Slýchávám od dětí, že jejich rodiče se rozvedli, opustil jeden druhého, jsou vážně nemocní, nic z toho mě, Bohudík *zatím* nepotkalo.

Se všemi svými starostmi a obavami se můžu obrátit k Bohu, uvědomit si, že je na Něm, jak všechno dopadne. Před Bohem nemusím nic skrývat, všechno o mně ví, i mé špatnosti, neúspěchy, ale stejně mě miluje, stejně za mě obětoval svého jediného Syna. Nezáleží na tom, kolik toho ve víře víme, ale čím pro nás víra je. Já v ní nacházím jak útěchu, tak i radost. Měli jsme to štěstí, že jsme se s vírou potkali a to štěstí musíme šířit dál, vždyť každý si ho zaslouží. Nedokážu snad ani slovem popsat, co pro mě víra znamená. Je to obrovský dar, skutečná radost, kterou nikde jinde nenajdeme. A tak se pokouším, aby mluvila i skrze mě...

Ráchel Frýdlová

MODLITBA V DEN 28. ŘÍJNA

„*Tvoje království, Bože, je královstvím všech věků, tvoje vláda přechází všechna pokolení.*“
(Ž 145,13)

Bože, děkujeme ti za svoji zemi, kterou jsi daroval našim předkům i nám, abychom ji obdělávali a střežili. Děkujeme ti za náš novodobý stát, který vznikl z úsilí T. G. Masaryka a mnohých dalších. Rozpomínáme se a myslíme na ty, kteří se nasazovali a obětovali pro naši vlast a dobro druhých a kteří položili své životy za svobodu, jak při vzniku státu na bojištích první světové války, tak i v pozdějších dobách ohrožení a ztráty svobody. Děkujeme ti za ty, kteří rozvíjejí a střeží naši vlast v přítomnosti. Prosíme, posiluj ty, kteří chrání druhé, brání proti silám zla hodnoty lidství a důstojného života kdekoli ve světě. Bože, zhoj a uzdravuj odvěká nepřátelství mezi státy a národy. Veď všechny lidi ke spolupráci a pokoji. Posiluj nás křesťany k životu v lásce podle přikázání Ježíše Krista, našeho Vykupitele a jediného Pána. Bože, v tobě je plnost pokoje, pravá útěcha i naděje na život v dokonalosti ve tvém věčném království! Amen.

NEDĚLE V ŘÍJNU

XIX. neděle po svatém Duchu

3. října 2021

Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení! Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože. (Žalm 90,1–2)

První čtení: Genesis 2,18–24

Druhé čtení: Židům 1,1–4; 2,5–12

Evangelium: Marek 10,2–16

XX. neděle po svatém Duchu

10. října 2021

Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! (Žalm 130,1–2)

První čtení: Ámos 5,6–7.10–15

Druhé čtení: Židům 4,12–16

Evangelium: Marek 10,17–31

XXI. neděle po svatém Duchu

17. října 2021

Vyslyš moje prosby, Hospodine, k tobě o pomoc teď volám, pozvedám své ruce k svatostánku tvé svatyně. (Žalm 28,2)

První čtení: Izajáš 53,4–12

Druhé čtení: Židům 5,1–10

Evangelium: Marek 10,35–45

XXII. neděle po svatém Duchu

24. října 2021

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky. (Žalm 105,1)

První čtení: Jeremjáš 31,7–9

Druhé čtení: Židům 7,23–28

Evangelium: Marek 10,46–52

Den svobody

28. října 2021

Namísto otců budeš mít syny, učiníš je velmoži po celé zemi. Tvé jméno budou připomínat všechna pokolení; proto ti národy budou vzdávat chválu navěky a navždy. (Žalm 45, 17-18)

První čtení: Izajáš 28, 14-16

Druhé čtení: Efezským 2, 19-22

Evangelium: Jan 15, 17-27

XXIII. neděle po svatém Duchu

31. října 2021

Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. (Žalm 48,10–11)

První čtení: Deuteronomium 6,4–9

Druhé čtení: Židům 9,11–15

Evangelium: Marek 12,28b–34

Num 11, 16.24-29

Jk 5, 13-20

ev. Mk 9, 38-50

HODNEJ BŮH

Syn, který chodí do prvního ročníku na střední škole, dostal za úkol napsat esej v rozsahu tří tisíc znaků na téma: „V co věřím?“ „Táto, pomoz,“ řekl mi syn, když se termín odevzdání úkolu začal nebezpečně přibližovat. „Jak ti mám pomoci,“ odpovídám: „tebe se ptají, v co věříš.“ „Ale já nevím,“ odpovídá syn. „Ty nevíš, v co věříš?“ „Vím, v křesťanského Boha.“ „No vidíš, a co ještě?“ ptám se: „jakej je?“ „Hodnej,“ odpovídá syn a já si úlevně oddechuji, že syn nevyznává Boha, který by zlobil. Mám celkem hodného syna, který vyznává hodného Boha. Zlobiví synové, napadá mě, se často zlobí na Boha, o kterém nabývají přesvědčení, že Bůh je zlobí, bývají vyznavači zlobivého Boha. Rozzlobí se na Boha a potrestají ho ztrátou víry v něj. Proč věřit v zlobivého Boha? Není ale nevíra spíš potrestáním sebe samotného? Tak pokračují moje myšlenky. „Že je Bůh hodnej není zas tak špatná odpověď, ale co dál? Napsat, že věřím v hodného Boha asi stačit nebude.“ „Já nevím,“ opět syn odpoví a my se cyklíme mnoho minut v kruhu odpovědí „hodnej“ a „nevím.“ Radil jsem synovi: „udělej si osnovu, do které napíšeš, co o Bohu víš. Jak se projevuje, jak ho zakoušíme.“ Do debaty se zapojuje moje žena: „To je moc naučný, napiš svoji zkušenost s Bohem, kde můžeš ve svém životě určit místo – tady jsem se s ním potkal.“ Eseji na téma V co věřím? jsme věnovali celý večer. Schválně si ji zkuste doma vypracovat: zadání zní: v rozsahu tří tisíc znaků napsat V co věřím?

Nejlepší příspěvky otisknu na pokračování ve Vršovickém Hlasateli. Pohotově odpovědět na otázku –v co věřím? není úplně jednoduché. Odpovědět jasně, srozumitelně, aniž se do toho člověk složitě zamotá. Katechumenům, které připravuji na křest říkám: „Naučte se krédo – to je odpověď na otázku v co věřím. „Věřím v Boha, který jako věčná Pravda a Láska je Tvůrcem všeho – věřím v Boha jednoho, Ducha věčného a Tvůrce všeho – věřím v Boha Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.“ Opravdu mu věřím, a pokud ano, jak mě moje víra v něj proměňuje, kam mě posouvá? Často vzpomínám na hereckou kreaci Bolka Polívky v Zapomenutém světle, ve kterém ztvárňuje kněze z textu Jakuba Demla, a tento kněz vypráví sen, ve kterém přichází Bůh do prázdného kostela, rozhlíží se, nikde nikdo, najednou se otevřou chrámová vrata a vstupuje kněz, aby sloužil mši. Bůh ho vítá slovy: „Ecce, homo – ejhle, člověk! Už jsem ztrácel víru v tebe, propadal jsem dojmu, že člověk neexistuje, jsem jenom Já a najednou jsi přišel Ty.“ Od doby, co jsem viděl tento film jsem se naučil nejenom dětem, ale i ostatním, kteří vypráví o sobě či o někom, kdo halasně prohlašuje, že v Boha nevěří, odpovídat: „No, doufám, že Bůh ještě neztratil víru v člověka, to bychom asi měli vážný problém.“ Věřit znamená ke svému Já najít protějšek v božském Ty, a naopak. Jeden z významných teologů této církve se habilitoval spisem Vztah já-ty a křesťanství.

Jenom tehdy, posuneme-li svou víru do tohoto vztahu, budeme schopni v této víře najít nejenom smysl proč žít, ale i účinné odpovědi na otázky jak žít. V rozhovoru se synem jsem si všimnul, jak často sklouzával k zkratkovitým vysvětlením typu „protože se to tak má, protože to říká Bible, protože...“ Na tom ale vztah já-ty – člověk-Bůh postavený není. Jediným platným „protože“ v takovém vztahu je láska: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Protože Bůh miloval, dal sám sebe nám – pro nás. Stal se jedním z lidí, v poslušnosti podstoupil i smrt. Pokud svůj vztah s Bohem nebudeme stavět na účinné lásce, nevybudujeme si nic, nežli obludný konstrukt, do kterého v posledku uzavřeme sami sebe, o Boha přijdeme, a nevejde se k nám do našeho vězení ani žádný jiný člověk. Ježíš v Markově evangeliu hovoří s učedníky, kteří ho nejprve oslovují, že viděli kohosi, kdo v jeho jménu vyhání demony, ale s nimi nechodí. To je modelová situace stokrát mezi námi křesťany variována: „Podívejte se na něj, on se taky hlásí ke Kristu, dokonce v jeho jménu dělá veliké věci, ale k nám nepatří. Pojdme ho Kristu udat, stěžujme si něho u samotného Krista Pána! A odpověď Spasitelova: „Co na tom, že s vámi nechodí? Důležité je, že je můj!“ A praktickou aplikaci hned na to Ježíš přidává: „Podá-li vám někdo číši vody, že jste Kristovi, nepřijde o svou odměnu.“ Každý skutek se počítá, i sklenice vody nezištně podaná. Vidět ve druhém bližního znamená přijímat ve druhém Krista. A proti tomu je samozřejmě i opozitum: svádět ke hříchu, zatracovat, to je snažit se druhého o Krista připravit. Nejméně srozumitelná

bývá pro nás pasáž, ve které Ježíš explicitně líčí oddělování končetin, dokonce i zbavení se vlastního oka, pokud by nás tyto tělesné propriety přiváděly ke hříchu. Co už bylo kázání na toto téma – i mnou samotným – pronesených, ve kterých kazatelé líčí invalidy deroucí se za Kristem bez rukou, bez nohou, bez očí. Čím dál víc nabývám přesvědčení, že ta slova jsou na nás schválně tak políčena ve vši své expresivitě, aby nás usvědčila z toho, že nám nejenom schází, na rozdíl od Krista – smysl pro humor a nadsázku, ale také, abychom si uvědomili, jak moc se bereme (smrtelně) vážně, až ve své víře často dospějeme do bodu, kdy si myslíme, že se musíme snad zmrzačit, abychom se Bohu přiblížili. Bůh je ale Bohem radosti, Bohem odpuštění, Bohem milosti. „Bůh je hodnej,“ jak říká náš Benjamín. Nestojí za rohem se sekerou, kterou by odťal naše neposlušné údy, osekal si nás do podoby, v jaké nás chce mít. Jde mu však o to, abychom ho začali brát vážně, a naopak, abychom přestali tak vážně brát sami sebe – a byli schopni udělat si třeba i legraci ze sebe samotného, z všeho našeho klopotného pachtění se za Kristem, kteří přitom tančí boogie woogie v našem srdci a chce, abychom se k němu přidali. Jak osolíme sůl, která přijde o svoji slanost? Nijak, neslaná sůl je protimluv. Stejně tak křesťan bez Krista je na nic, nezbyvá, nežli se poohlédnout po někom, kdo je Kristův. „Mějte sůl v sobě,“ nabádá nás Pán. „A žijte mezi sebou v pokoji.“

Amen

*Kázání o XVIII. neděli po svatém Duchu
26. září 2021 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ŘÍJEN

3.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba Děkuvzdání za úrodu	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
3.10.	neděle	13-18 hod.	Den architektury, komentované prohlídky Husova sboru	kostel, divadlo
10.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.10.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
24.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
31.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA

Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

5. září 2021 ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové oddávala sestra farářka Františka Pospíšilová, rozená Klásková, Aničku Mimrovou a Lukáše Turka. Robert, můj muž, zkomponoval Svatební toccatu a zahrál ji spolu s maminkou Lukáše při obřadu. Na hostině přednesl řeč. Protože jsem přesvědčena, že se Robertovi povedlo dát do projevu nejen rétorický um, ale i hloubku, přetiskujeme v Hlasateli, co zaznělo ve Stěžerech. Dobré vztahy nám všem, nejen ty manželské, přeje Míša Mimrová.

Dovolte mi začít vtipem.

Doktor: „Paní, Váš manžel musí mít absolutní klid.“

Žena: „Ale pane doktore, on mě vůbec neposlouchá.“

Doktor: „Velmi dobrý začátek, madam, velmi dobře.“

Aničko, když jsi přišla z druhé schůzky s Lukášem a oznámila nám, že se budeš vdávat, tak se přiznám, že jsem to bral jako vtip. Postupně jsme však s maminkou poznali, že nám do rodiny přibyl syn. A když jste rozeslali tahle krásná svatební oznámení, tak jsme všichni pochopili, že to myslíte vážně.

Na oznámení máte dva citáty. Ten v angličtině by se dal volně přeložit:

„Láska nepřichází ani pozdě / ale ani brzy.

Přichází přesně tehdy / kdy přijít má.“

A já vám k tomu přihodím ještě jeden o něco starší citát.

„Amor ut lacrima: oculis oritur, in pectus cadit.

Láska je jako slza: vzniká v oku, padá k srdci.“

Oba citáty jsou o zamilovanosti, možná nejzábavnější podobě lásky – ale zdaleka ne jediné. Typologie starých Řeků měla sedm položek, popisovala sedm podob lásky. Ludus, pragma nebo mania jsou ty temné odstíny lásky. Fíliá, erós, storgé a nejvyšší obětavá láska agapé by měly být součástí každého manželství.

Aničko a Lukáši, přeji vám, abyste uměli nejen trvat na svém, bude-li to třeba, ale přeci jen častěji našli odvahu přijmout kompromis. Přeji vám, abyste spolu objevovali nejen výšiny, ale i hlubiny a šíři lásky. A až přijdou těžkosti, tak abyste si vzpomněli, co jste si dnes slíbili. Bůh s vámi.

Hned zkraje musím předeslat, že tento článek jsem měla rozepsaný v šuplíku od konce jara. Nebyla jsem schopna ho dokončit. Až teď v září se ke mně donesla zpráva, že jedna sestra z našeho sboru prožívá těžké dny. A to mne nakoplo. Je to dlouhé, ale uprosila jsem bratra faráře, aby to otiskl ucelku, ne na pokračování. A vy – milí čtenáři – si to v případě potřeby klidně rozdělte...

Bratři a sestry, patřím mezi ty, pro které se stalo každotýdenní kázání součástí života. Již od čtvrtka se těším na neděli a do středy pak mám o čem přemýšlet, případně to vyprávím dalším. Úplně nejraději mám kázání, která jsou vtipná, plná životních příhod, nejlépe z rodiny Frýdlovy. Tím se pro mě kazatelova myšlenka stává hmatatelná, dobře pochopitelná, lehce zapamatovatelná. Poslední kázání bylo Oldovo. Rozvinul v něm příběh o návštěvě Ježíše u Šimona (Petra), který měl nemocnou tchyni. Ježíš ji uzdravil a ona je pak obsluhovala. Rozesmála mě představa, že můj zeť si přivede domů kamaráda, aby mě uzdravil. Mám spíš pocit, že by byl rád, že ležím ve vedlejší místnosti a tudíž nejsem ani vidět, ani slyšet – a ten chleba by si s povděkem namazal sám.

Tím se Olda dotkl dalšího mého oblíbeného tématu, jímž je zdraví. Jak všichni máme pocit, že snad na ně máme nějaké PRÁVO a bereme ho jako samozřejmost s tím, že když se něco pokazí, děje se nám jakási nespravedlnost. Máme v sobě zakódováno, že máme právo nejen na zdraví, ale rovnou i na život. A když se objeví nějaká nemoc? To jsme najednou překvapení, kdo nebo co si to dovoluje sahat nám na naše nedotknutelné vlastnictví...!

Vím, o čem píšu. Sama jsem v říjnu (před rokem) byla konfrontována s pozitivním onkologickým nálezem. Bylo mi sděleno, že jde o agresivní nádor, který rád metastázuje do útroh. Nevím, kdo z vás má osobní zkušenost. Musím říci, že moje vlastní reakce mě samotnou překvapila: „Hm, tak mám rakovinu. To jsem ještě neměla. Tedy nádor jsem už měla, ale benigní, a jako memento mám na noze 15cm jizvu.“ Cestou nemocničním areálem mi běžely myšlenky: Je to konec? Nebo dostanu od Boha „prodlužku na život“ jako už několikrát? A začala jsem si v duchu vypočítávat, kolikrát jsem už vlastně mohla být „na pravdě Boží“.

Málem jsem se utopila na vodě. Jeli jsme v kánoji Sázavu, bylo po dešti, vysoká rychlá voda, loď se otočila dnem vzhůru, já měla vestu a ta mi nedovolila se potopit a vyplout – nohy jsem měla zaklíněné pod sedačkou. Vytáhl mě kamarád už v bezvědomí. Další byl můj dramatický první porod, tam si lékaři také nějakou dobu nebyli jisti, jestli přežiju. Pak jsem přežila encefalitidu. Před pár lety jsem uklouzla při vysokohorské turistice a řítila se se skály, než mě zachytila široko daleko jediná kleč, neboť v té výšce prakticky nic nerostlo. A naposledy jsem se málem utopila při koupání v moři na Srí Lance. Tam mi Bůh na poslední chvíli poslal mého vlastního muže, který mě odtáhl mimo proud.

Mám já vůbec právo skuhrat a škemrat o život? Nedostala jsem už dost? Vychovala jsem tři děti do dospělosti, z toho dvě už vstoupily do manželství. Tím má funkce na tomto světě prakticky skočila. Je zvláštní, že mě v tu chvíli vůbec nenapadlo pomyslet na své staré rodiče. Ale víte, kdo mě napadl? Kvůli komu jsem se rozhodla, že i teď budu zase škemrat o další prodloužení života? Ani prarodiče, ani manžel, ani děti, ale ... PES! Přece ho tu nemůžu nechat! Má před sebou možná i 10 let života a to mu nemůžu udělat – konečně našel milující domov a kdo by se o něj postaral?

A tak jsem se opět začala vroucně modlit, abych ještě mohla setrvat na tomto světě. A stalo se! Už tu jsem další rok! Ale tentokrát si na toto poslední „memento mori“ vzpomenu pokaždé, když se podívám do zrcadla.

Teď to samé prožívá naše Dana Krausová. Když mi na Facebook napsala „Ivo, dnes jsem se dozvěděla ortel, bohužel je to vysoce agresivní nádor, budu mít 30 ozařování. Ale budu bojovat, věřím, že Pán Bůh má se mnou ještě nějaké plány. Snad. Dana“, já jí na to v tu chvíli byla schopná odepsat jen „Promiň, až to zpracuju, ozvu se.“

Dva dny jsem neměla odvalu tak učinit. Až jsme se potkaly v neděli cestou do kostela. Ten den jsme měli Songovku. Tu miluju vždycky. Ale tentokrát to byl extra zážitek: Dana seděla přímo za mnou a svým nádherným sopránem mi zpívala přímo do uší. Asi až do smrti si budu pamatovat na „Tak proč se bát“ - nejenže patří mezi moje oblíbené, ale ta síla okamžiku byla taková, že již během první sloky jsem měla slzy v očích. Na konci bohoslužby jsem jí připomněla slib, který mi před lety dala, že mě svým hlasem vyprovodí na poslední cestu, a nenápadně jí naznačila, že opak (= že bych já zpívala jí) by fakt, ale fakt nechtěla... Ta představa ji tak vystrašila, že se rozesmála na celý kostel a řekla, že TO by opravdu nechtěla a že udělá všechno pro to, aby svému slibu dostála. Tak Dano – jak jsme se dozvěděli při minulém kázání: Bůh je hodnej, má nás rád! A my všichni zase Tebe!

Drž se a bojuj do posledního dechu!

Iva Myslivcová

KLAUN SI POVÍDÁ S BOHEM XX.

Materialisté však jako by vycházeli z toho, že to, co nedokáže náš mozek a naše smysly postihnout, nemá právo na existenci, zatímco já si myslím, že má. A myslím si dokonce, že je toho tolik, že bychom se divili. A tak pro ty méně tolerantní jsem se svým názorem omezený tmář. Ti vlídnější mě pak poctí lehkým úsměvem, který říká: Ale to víš, že jo. (Tímto způsobem se odpovídá na otázky choromyslným.) Stručně řečeno, potřebuji už jenom maličkost: aby mi někdo řekl, nejen proč se to všechno dělo samo od sebe, ale jak se vědecky vysvětluje, že se to nemohlo dít jinak.

A taky se ptám, nejspíš velmi naivně, jak onoto vlastně s tím teoretickým dvojrozměrným, jedno rozměrným nebo naopak vícerozměrným světem vlastně je. A já bych dokonce uvažoval o tom, že ta má tak často zmiňovaná Intelligence nemá možná rozměr žádný. Uznávám, že takovouto skutečnost si průměrný občan nedokáže představit, ale myslím, že těch skutečností, které si člověk nedokáže představit, je přece jen daleko víc než těch, které si představit umí.

A tak, milí ateisté, věřte ve své miliardy náhod, a já zase budu věřit v tu Koncepti, podle které se ty vaše náhody shlukovaly do smysluplného řádu. Jen mi prosím netvrďte, že vaše víra je ta jediná pravá. Není o nic víc pravá než ta moje.

PROČ SI MYSLÍM, ŽE NEJSEM ATEISTA

Dvě věci naplňují mou mysl vždy novým a rostoucím obdivem a úctou, čím častěji se jimi zabývám: hvězdné nebe nade mnou a mravní řád ve mně. Immanuel Kant

Jsem mnohem prostší než Immanuel Kant, a tak se spokojuji s tím, že podobnou službu, co jemu prokazuje hvězdné nebe, mně prokazuje motýl. Když se podívám na motýlí křídlo, vím, že jeho zbarvení má účel. To jsem se dočetl. A viděl jsem nočního motýla neboli můru, která díky svému zbarvení dovedla splynout s kůrou stromu tak dokonale, jako by tam můry nebylo. U motýlů prý zase slouží barevná křídla ku vzájemné identifikaci. Jestli tomu dobře rozumím, tak jde o to, by si motýl nezačal něco s můrou. Ale slouží prý i k zastrašení útočníka. Když motýl náhle otevře svá pestrá křídla, moment překvapení často způsobí, že se útočník ocitne v šoku a ve zmatku vezme nohy na ramena a zdrhá. To všechno se lze dočíst ve vědecko-populární literatuře, až na ty nohy na ramenou, ty jsem si tam přidal. A tak podle teorie o vývoji by se dalo říct, že motýli, kteří měli výrazně pestrá křídla, přežili, stejně tak jako můry, které měly křídla vzor mimikry. Ostatně proč by to tak nemohlo být?

Já však mám s křídly motýla jiný problém: proč jejich ornament má přesný řád - je dokonce stejný na obou křídlech, jen je zrcadlově převrácený. Proč se ta příroda nespokojí s tím, že je křídlo pestré? Udělalo by to možná stejnou službu, plnilo by to stejný účel. K čemu je tedy ta symetrie? A proč se vývoj pro ni rozhodl? Že by byla samoúčelná? Jediná odpověď, na kterou jsem přišel, je, že takhle je to krásnější. To mi nikdo nemůže vyvrátit. A kdo že se může z téhle krásné symetrie radovat? Střevlík? Prase? Veverka? Myslím, že jedině člověk dovede ocenit krásu tohoto dokonalého řádu. Připadá mi

to, jako by příroda myslela na oko člověka už v době, kdy ještě člověka nebylo, a tím pádem nebylo ani jeho oka. Je ale příroda schopna myslet takhle dopředu? Předvídat? Jak znám přírodu, tak bych řekl, že ne. Nebo že by se prostáček motýl svou malinkou hlavičkou během svého vývoje rozhodl? Že by už dopředu věděl, čím se jednou zavděčí bytosti, která si bude hlunt po latinsku homo sapiens? Ale - třeba to věděl někdo, kdo měl, na rozdíl od motýla, představu o smyslu toho všeho, co se v tom našem ves míru nachází. Nějaký Vynálezce Samoučelné Krásy, která dodnes obohacuje náš život. Anebo... už vím! Možná, že to bylo všechno úplně jinak. Třeba se v této kauze všichni svorně mýlíme.

Takže, abychom si rozuměli: já o tom, jak uvažuje jistěj povás to zajímalo, tak si to odstavce prostě pře skoč-
Vím, že mi bude zase no vytvořila logika bla-
ne? Řekl jsem snad, že rukama?

Neřekl. Už proto, že ruce. Ale proč je mi evoluční zákonitost To bych se potřebo-
mě ještě jedno vy-
lovi udělalo samo.

Ale ve snaze být co řekl, že možná ta nost nějaký smysl má.
nepřítel se lekne víc té ho melírování. Ale byly Ti se, jak evoluční teorie sem motýlolog a tak nevím,

kladu otázku: Jak mohl vědět nepřítel se spíš lekne pravidel-
taky, že vzory některých motýlích

se užuž chystá motýla uchvátit, se vyleká, když motýl náhle rozevře křídla a na uchvátitele zírá upřený pohled. Toto vysvětlení jsem si pozorně přečetl, ale pak mě moc neuspokojilo. Jak má takový dravec vědět, co je to upřený pohled? A pak, většina motýlů na křídlech upřený pohled nemá. Mají tam jen nějaký drobný vzor. Nehledě na to, že někteří motýli nemají vzor žádný nebo jen nenápadný.

to tu nehlásám, dávám jen zprávu divín Suchý z Plzně. Pokud by přečtete. Pokud ne, přešeš te. Já se neurazím.

dokazováno, že toto všech hoslavené Evoluce. Proč to vytvořil Bůh svýma

si myslím, že Bůh nemá neustále tvrzeno, že tu nemohl určit právě on? val dozvědět. Napadá světlení: že se to motý-

nejpochtivější jsem si oboustranná pravidel-
Třeba zrovna motejlův pravidelnosti, než nějaké-
doby, kdy motýlů nebylo.
říká, museli vyvinout. Nej-

jak vypadal průběh, a proto si

vyvíjející se pramotýl, že jeho nosti než melírování? Četl jsem

křídla připomínají oči a dravec, který

Jiří Suchý (pokračování příště)

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

Miloš Měřinský(1967)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 24. 9. 2021

Jednání RS bylo zahájeno písněmi 147. Aktuální stav hotovosti ke dni 24. 9. 2021:

Banka: KB 33.292,93 Kč, MMB 5.185.328,98 Kč, pokladna: 20.461 Kč

Navrhovatel a nájemce baru v Divadle MANA K. Červený sdělil ekonomickou situaci, ve které se nachází provoz jeho zařízení vzhledem k pandemii čínského viru. RS na základě rozhodla nepožadovat nájem za měsíce 09-11/21 a v prosinci ve věci rozhodne znovu. Schváleno: Ano Hlasováno: 5-0-1 (Karel Červený nehlasoval).

Br. farář informoval, že dnes 24. 9. 2021 byla předčasně uhrazena poslední splátka úvěru od PD ve výši 332.338 Kč vč. úroků. RS bere na vědomí

RS schvaluje předávku staveniště do 180 dnů po podpisu smlouvy s firmou Neo Builder za účelem rekonstrukce fasád Husova sboru. Schváleno: Ano Hlasováno: 4-0-0

Dne 16. 9. 2021 proběhl kontrolní den, byť shlednut stav fasád a upřesňovaly se postupy realizace opravy. RS bere na vědomí.

Br. farář informoval o získání grantu z fondů EU ve výzvě č. 47 Komunitní centrum MANA na rozvoj komunitních aktivit v Husově sboru pro cílové skupiny – děti, senioři a rodiny s dětmi v celkové výši 4.464.975 Kč. Projekt bude zahájen 1. 1. 2022. Délka projektu jsou 2 roky. RS bere na vědomí

Br. farář informoval o získání grantu z fondů EU ve výzvě č. 58 Česko náš domov spočívající v integraci cizinců do české společnosti v Husově sboru pro cílové skupiny – dětí cizinců v celkové výši 4.176.660 Kč. Projekt bude zahájen 1. 1. 2022. Délka projektu jsou 2 roky. RS odsouhlasila vyplacení jednorázového příspěvku ve výši 6.000 Kč panu Brůnovi pro potřeby YMCA Praha Tensing. Schváleno: Ano Hlasováno: 4-0-0

RS odsouhlasila dar ve výši 15.000 Kč pro ZŠ a MŠ Směrovka v Hostivici. Schváleno: Ano RS revokuje usnesení z 27. 9. 2018 o umístění venkovní reklamy na Divadlo MANA na východní fasádě Husova sboru. Náklady na její realizaci ponese nově v plné výši Divadlo MANA. Termín realizace září-říjen 2021. Schváleno: Ano Hlasováno: 4-0-0

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.